



Polaže se podzemni kabel

Postavljaju se nova mjerna mjesta



Skidaju se zračne linije



Uređuje se električni ormarić u sakristiji



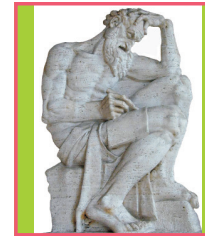
Električari Igor Saršon i Dean Kalinić



Zidar Petar Perić

Zahvaljujemo svim darovateljima počevši od onih (malih) koji su u svoj dar ugradili najviše ljubavi prema crkvi. (Njih samo Bog zna, no sumnjam da bi bez njihova sudjelovanja On bio potaknuo ove veće darovatelje na toliku veličnost.)

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr



SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XIII NEDJ. KROZ GOD. - 27.VI.2010.

Broj: 16(160)



*Današnje evanđelje
Lk 9, 51-62*

**LISICE IMAJU JAZBINE,
PTICE NEBESKE GNIJEZDA,
A SIN ČOVJEČJI NEMA NI GDJE BI GLAVU
POLOŽIO.**

STAVITI RUKU NA PLUG

(Lk 9, 51-62)

Ljudi razmišljaju o Evanđelju, "uče" Evanđelje na različite načine; svjesno, ali i nesvjesno. Prepuštajući se dojmima što ga ovaj Isusov slikovni govor ostavlja na mene, čini mi se, da On potiče da njegovoj riječi pridemo s jedne strane koja pretpostavlja konkretno iskustvo više no što pretpostavlja neko znanje. U mom pristupu Evanđelju to iskustvo postaje onda dodirna točka moga života i njegove Poruke.

To je ona, čini se, danas dosta zaboravljena mudrost koju sam nekada davno pronašao izraženu u jednom francuskom pedagoškom priručniku: "Ako si ronio u rijeci možda ćeš znati više o krštenju nego o njemu znaju sve biblioteke zajedno."

Slijedom te misli, tog upozorenja, razmišljam o ovom kratkom, ali značajnom dijalogu:

"Za tobom ću, Gospodine, ali dopusti mi sa se prije oprostim sa svojim ukućanima."

"Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje."

U svijest mi izranja moje iskustvo ne pluga, nego ralice....

Naši su stari ovdje u Primorju razlikovali "plug" i "ralicu". Plug je teži, predviđen za dublju zemlju ore dublje, ima dvije ručke za koje ga orač obim rukama drži. Kod nas se kasno pojavio i malo mogao upotrebljavati. Za našu plitku, škrtu i kamenitu zemlju pogodnija je bila starija i primitivnija ralice, s jednim drškom za upravljanje, koju lakše vuku i životinje slabije snage, krave ili magarci.

Ne znam kakva je palestinska zemlja, ali mislim da je Isus radije imao pred očima našu ralicu ili nešto njoj vrlo slično.

Isus je pretpostavljao u svojih slušatelja konkretno iskustvo i zato ovu njegovu sliku mogu dublje razumjeti oni koji "znaju" što znači "staviti ruku na plug". No kad već upućujemo na konkretno iskustvo, onda radije upućujemo na iskustvo s ralicom. Svi oni koji to iskustvo imaju - a radi se o jednom elementarnom čovjekovom iskustvu u njegovu kontaktu sa zemljom koja ga hrani - moći će ne samo shvatiti, nego i osjetiti istinitost i životnost poruke koju je Isus ovom slikom uputio onome koji mu je pristupio s izjavom: Za tobom ću...

Može izgledati pomalo tvrda ova Isusova reakcija na takvu jednu izjavu, na tako izraženu volju. No ne smijemo zaboraviti da nisu samo izgovorene riječi ono na što je Isus reagirao. U glasu, u pogledu, u načinu pristupa Isus je osjetio da ovaj čovjek ne zna ili zaboravlja što znači prihvatiti ralicu, pritisnuti je obim rukama, ako treba i nogom, da odmah zaore zemlju, dati joj ispravan nagib da krene u traženom pravcu i potjerati vuču... Treba ga očito na to upozoriti.



Bio je zahtjevan i vanjski dio radova. Zračni priključci na struju zamijenjeni su podzemnim kablovima, a uz podzemni kabel za kuću postavljena je i cijev za budući podzemni telefonski priključak.

Troškovi su pokriveni najvećim dijelom darovima sponzora među kojima su firme koje su sudjelovale u obnovi (LUKS i DEKAL), te Elektroprimorje, naša Biskupija i neki pojedinci. Dio sredstava smo sakupili dobrovoljnim darovima župljana.

* * * * *

Zašto smo krenuli u taj posao i u te troškove u ovo krizno vrijeme, kad se svi tuže na recesiju, svuda manjka novca? To će se vjerojatno ne jedan među nama upitati i to je u okviru današnjeg razmišljanja ljudi sasvim razumno pitanje.

Imam dva odgovora na to pitanje.

Prvi ću objasniti primjerom, jednim iskustvom koje je mene nečemu naučilo.

Stajali smo pred crkvom sv. Antona u Lakmartinu. Crkva se rušila: krov propada, loža samo što nije pala, bočni zid se prepolovio... Bilo je jasno da će sanacija po troškovima biti ravna izgradnji nove crkve. Bilo je to 90-tih godina, bjesnio je rat... Rekao sam svom sugovorniku, danas već pokojnom vjerniku: Ovo nije vrijeme za ovakve poslove; nemamo novaca, a nema ni nas..., premalo nas je. Čovjek je stao i nakon male stanke rekao: "P. Miko, znate kada su naši stari najviše gradili ovakve crkve...; za vrijeme kuge, kolere...; bili su u mnogo težoj situaciji nego mi danas, ali htjeli su reći Bogu da vjeruju u njegovu pomoć."

Nije mi trebalo druge pouke. Krenuli smo i za oko godinu dana crkva je bila obnovljena, a krenuli smo doslovno od nule.

Drugi dio odgovora vidim u primjeru sv. Ivana Vianneya, siromašnog župnika još siromašnije župe u Arsu. Bio sam tamo sa kolegama na hodočašću o 25. obljetnici našeg svećeničkog ređenja. U krajnjem siromaštvu taj je župnik skupljao novčić po novčić da bi mogao za svoju crkvu kupiti najljepše misno ruho, kaleže i drugo za službu Božju. Dakako najljepše je bilo i najskuplje. Današnji ljudi koji "ekonomski" misle reći će da se razbacivao. Ne, za kuću Božju, gdje je Bog darivao svoju milost, pomoć, oprostjenje... samoga sebe ljudima, ništa nije moglo biti preskupo. Tako je na crkvu gledao jedan duboki, sveti vjernik, Ivan Vianney.

Još sam nešto naučio kroz priličan broj godina što sam ih proveo po raznim mjestima i župama. Negdje je ljudima, rekao bih, nekako "u krvi", da se brinu za svoju crkvu, a negdje ne toliko. Bog će znati zašto je negdje ovako - negdje onako, ja ne znam. No vidio sam pri tom dvije stvari. Gdje god se ljudi više brinu za svoju crkvu, brinu se mnogo intenzivnije i za svoje mjesto. I događa se da upravo takvi puno lakše dobiju i sponzore u raznim potrebama, dok oni drugi uglavnom kukaju da im nitko neće pomoći i ostaju pri tome mjesto da bi se maknuli.

O ovim se temama može uvijek razmišljati, stjecati iskustva, učiti. No one su posebno aktualne kada se nešto ovakvo radi. Prošle sam nedjelje u obavijestima rekao da bih želio da slika Risike i Risičana u tom pogledu ostane uvijek onakva kakva je poznata od 40-godina prošlog stoljeća kad su ovu crkvu gradili. Nadam se da će tako i biti.

Evo još nekoliko snimaka za sjećanje:

NAUČIO SAM...

(Napisao Andy Rooney, čovjek koji ima dar reći toliko puno sa tako malo riječi.)

Naučio sam. Najbolja učionica na svijetu pod nogama je starije osobe.

Naučio sam. Kada voliš, to se vidi.

Naučio sam. Ako mi samo jedna osoba kaže "uljepšao si mi dan" uljepšala mi je dan.

Naučio sam. Usnulo dijete u naručju najmirniji je osjećaj na svijetu.

Naučio sam. Biti dobar mnogo je važnije nego biti u pravu.

Naučio sam. Nikada ne treba odbiti djetetov dar.

Naučio sam. Uvijek mogu moliti za nekoga, ako već nemam snage pomoći mu na drugi način.



RASVJETA U NAŠOJ ŽUPNOJ CRKVI



Kad je Bog "sređivao" ovu našu zemlju, reče najprije "Neka bude svjetlo! I bi svjetlo."

I crkva treba biti dobro, pravilno, lijepo osvijetljena, jer tako bez riječi govori, samom svojom pojavnošću govori da je ona 'rasadište svjetla vjere'.

Trebalo je to nekako postići i u našem sv. Jeronimu i nadamo se da smo to postigli. Ako ne savršeno, a ono, barem smo se tom cilju približili.

Ovih dana završeni su radovi koji su bili potrebni da naša crkva dobije novu rasvjetu. Evo kratkog izvještaja o tome:

Rasvjeta je povjerena firmi «LUKS» iz Pazina, vl. Milevoj Klaudija, koji je rasvjetu i projektirao, a električarski radovi firmi «DEKAL» iz Rijeke, vl. Deana Kalinića koji je zajedno sa svojim električarom Saršon Igorom izveo radove na električnoj instalaciji.

Radovi su započeli 10. svibnja. O tome je Sveto ime izvjestilo svoje čitaoce u br. 13(157). Stara električna instalacija jednim je dijelom iskorištena (gdje je to bilo moguće), dok je većim dijelom postavljena nova. U lađama su dodane 4 nove utičnice te na koru jedna. Ostaju nedirnuti stare utičnice u prezbiteriju, kraj pokrajnih oltara i u ispovijedaonicama..

Što se rasvjete tiče ostaju nedirnuti – kao do sada – čoka (luster), kandel pred gl. oltarom, vječno svjetlo i ispovjedaoalice. Sva druga rasvjeta u prezbiteriju i u crkvi je nova. Vodilo se maksimalno računa o tome da rasvjeta bude funkcionalna tj. da pomaže sabranosti i usmjeruje pažnju vjernika kamo je potrebno.

Skelu je za radove posudio Marijo Volarić «Perić», dok je krpanje šliceva i drugih oštećenja zidova u crkvi i župnoj kući izveo domaći penzionirani zidar Petar Perić iz Dolinjeg sela. To je bila značajna ušteda.



Oranje je osim što je mučan, kompleksan posao. Treba točno znati što se hoće; treba brazdu točno uskladiti s prethodnom brazdom (koju je možda netko drugi izorao), i to tako dobro da se ne vidi što je starije a što novo oranje; treba se znati uskladiti s vučom: znati životinje usmjeravati, pritiskati ralicu onoliko koliko one mogu vući,...; treba znati zaobići kamen ili stablo (maslinu ili smokvu...); ponegdje treba ralicu dignuti, nositi...; ponekad, ali

uvijek kad treba, treba ralo očistiti... Treba ralicom tako upravljati da zemlja koju ralo prevrće pokrije sjeme položeno u prethodnu brazdu; u protivnom sjeme neće niknuti... itd.

Sve ovo, što je najnormalniji i nezaobilazni uvjet dobrog oranja, nespojivo je sa jednim: sa gledanjem natrag. I nije uopće važno zbog čega se neki orač želi osvrnuti natrag: zbog toga da vidi koliko je već izorao, kako je izorao ili nešto treće... Ovdje je sigurno jedno: tko za oranja gleda natrag neće dobro orati.

Oni koji to iskustvo imaju, trebaju ga dozvati u svijest, pa će osjetiti kako im Isus progovara njihovim vlastitim jezikom i oni će ga bez sumnje razumjeti. Oni znaju da im, dok su orali, nikada ni na kraj pameti nije padalo da se okreću natrag. Jer, što bi to moglo značiti drugo osim prestati orati? Ovo je elementarno iskustvo i ne treba objašnjenja. Evanđelje nam vjerojatno najradije i najrazgovjetnije govori upravo "kroz" takva naša vlastita iskustva. Tada postaje opipljivo (više nego 'jasno') da prihvaćanje Evanđelja u bilo kojem njegovu segmentu nije u prvom redu neka nadgradnja, nego jedan cjelovit humani čin, u kojem se čovjek doživljava jedno sa svojom odlukom kao i orač s oranjem. Brdo pročitanih knjiga ne može čovjeku pružiti ono što mu daje jedno iskonsko iskustvo, jedan neopterećeni kontakt s vodom, zemljom, trsom,... ovdje s ralicom i oranjem.

Oni koji tog iskustva nemaju trebaju upotrijebiti svoju maštu. Ona im može biti vrlo korisna. Mogu se npr sjetiti svoga pok djeda, ili nekog drugog od svojih, kako pod našim primorskim suncem polako korača za ralicom, pognut, dok mu znoj kaplje sa čela, a pogled i misao prati ralo što prevrće zemlju puneći prethodnu brazdu...

Takve Isus treba!...

Njiva svijeta, ljudske povijesti, njiva bilo koje osobne sudbine, treba postati oranica kraljevstva Božjega, oranica koja će donositi rod.

Isusu je ozbiljno stalo do te njive. Zato treba orače pogodne za takvo oranje. U protivnom, svatko tko zna što znači orati lako će si predstaviti kako će izgledati ta loše izorana njiva.

U navedenom evanđeoskom odlomku susrećemo trojicu koji su se, doduše različito potaknuti, ponudili Isusu da ga slijede. No svaki je od njih uz 'dobru volju' da ga slijedi imao i nekakav svoj "ali", nekakav uvjet. Nije taj "ali" svaki put u njihovim riječima jasno



izražen, no iz Isusove se reakcije dade na nj zaključiti. Ne znamo što je s njima na kraju bilo. Ako su uz taj "ali" i ustrajali, vjerojatno se u njemu brzo istopila njihova dobra volja da Isusa slijede. To tako naime uvijek biva, jer onaj "ali" sadrži zapravo uvijek izraz prave volje u datom trenutku, pa ono što je prije njega pozitivno izraženo i nema velike snage.

Dobro je uočiti da ti svojevrsni uvjeti koje ova trojica postavljaju mogu biti odraz trenutačnog raspoloženja, ali i jednog nezavidnog i vrlo opasnog životnog stava. U tom slučaju se radi o jednom mehanizmu koji se aktivira uvijek kada čovjek hoće opravdati sebe zbog nečeg što nije učinio. Jer, on bi doduše bio učinio, ali..., kad bi... i sl.

Vrlo je vjerojatno da se i kod mnogih mladih ljudi danas, kada se osjete ponukanima da Isusa izbližega slijede u nekom duhovnom zvanju, aktivira upravo taj mehanizam. On ili ona bi se odlučili za to, kad bi znali..., kad bi prije mogli..., ili kad bi nešto što im se ne sviđa u Crkvi bilo drukčije itd. No nije dakako to aktualno samo kada se radi o odazivu za neko duhovno zvanje. To je aktualno uvijek. I funkcionira u našim međuljudskim odnosima, bez obzira koliko mi zbog toga često štetujemo. Ali ne funkcionira nikada u odnosu s Bogom. Jer taj je odnos, odnos potpunog i apsolutnog povjerenja. Ako nas On na nešto zove, onda je sigurno da je On već riješio mnoge probleme s kojima si mi lako počnemo razbijati glavu.

Ako smo bilo gdje i na bilo koji način odlučili "staviti ruku na plug" - sjetimo se oranja. Sviđalo nam se to ili ne, tu postoji jedan "ili - ili". Ili ćemo s pomoću Božjom izorati neku njivu, ili ćemo gledati natrag u...???

NR

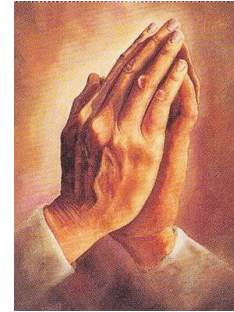
IVANJA 2010 DAN OPĆINE VRBNİK

23. lipnja 2010, dan pred blagdanom vrbnickog zaštitnika sv. Ivana Krstitelja, obilježila je Općina Vrbnik svoj Dan prigodnim programom.

U okviru toga održana je svečana sjednica Općinskog vijeća i tom je prilikom prof. dr. Nikola Mirošević predstavio monografiju "Vrbnicka žlahtina".



UČINCI MOLITVE U ŽIVOTU



Mnogi se vjernici žale kako rastreseno mole, kako su im misli redovito negdje daleko od predmeta molitve, kako ne mogu moliti srcem, žarko, kako redovito ništa ili malo toga ostaje u svijesti, srcu.

Jednostavno, često se čini kako je molitva uzaludna, neplodna.

Bl. Dj. Marija u svim svojim ukazanjima redovito i višekratno ponavlja kako treba moliti. Vjernici su u nedoumici: što je s mojom molitvom? Ne molim li uzalud? Ne vidim koristi od nje. Molitva kao da se gubi u nekakvu zrakopraznu prostoru...

Mora nam biti jasno kako nema uzaludne molitve. Svaka molitva na svoj način mijenja i oslobađa, čisti i pere čovjekovo srce. Treba samo zaviriti u bogatu riznicu kršćanske dvijetisućljetne predaje te u njoj otkrivati blaga i bogatstva. Nije potrebno ići ni u ezoteriju, ni na Istok, tražiti drugdje mudrost, nije potrebno uzimati od drugih ono što imamo u vlastitoj bogatoj riznici.

Vrijedi pročitati sljedeći naputak što ga daje iskusni pustinjač, redovnik, mladome novaku koji se iskreno trudi pronaći smisao života te želi kroz molitvu uroniti u smisao Svetoga pisma i Božje riječi.

Dolazi mladi tražitelj jednoga dana starom, iskusnom i mudrom redovniku-pustinjaču i pita ga za savjet. Pripovijeda mu kako mnogo čita Sveto pismo, kako redovito sluša i čita Božju riječ, kako u tome uživa, moli psalme. Ali jedva što od toga ostaje u srcu. Većinu toga doskora zaboravlja te pita starca, što mu je činiti.

Stari iskusni redovnik daje mu u ruke uprljanu vrbovu košaru i traži od mladića: "Donesi mi, molim te, vode u ovoj košari s onoga izvora dolje?"

Mladić se čudi: Kako donijeti vode u vrbovoj košari? Međutim, tko zna, možda se dogodi čudo na putu te uspijem donijeti vode! Zapučuje se na izvor i drži dugo, dugo košaru u vodi. Zahvaća vodu i hita k starom žednom monahu. Međutim, čudo se ne događa. Voda je davno iscurila dok je došao natrag.

Stari mu pustinjač veli: Idi ponovno! Zagradi i donesi vode u košari.

Sve u svemu, deset ga puta šalje na izvor. I svaki put uzaludno. Nije uspio donijeti nimalo vode starcu.

I na kraju mu veli pustinjač: "Sad pogledaj! Košara koja je bila uprljana sad je posvema čista. Isto se zbiva i s riječima Svetoga pisma i molitvama u tvome srcu. Nikad ti nećeš uspjeti zadržati ih sve u srcu, ali te riječi tijekom vremena čiste tvoje srce. Riječi te sile na pokoru, ljubav, dobra djela. Te riječi vremenom pretvaraju tvoje smetlišće i prljavštinu u predivni Božji perivoj."

Korisna i dobra po(r)uka za svako vrijeme, za cijeli život. Trajno uvježbavanje u molitvi uvijek donosi ploda, čisti dušu. Nijedna iskrena molitva nije izgubljena, makar mi na prvi pogled ne vidjeli njezin uspjeh.

